

LE ENO JE POTREBNO

NIMAM ČASA

Danes je kar moderno in nalezljivo, da se skrivamo za besedi NIMAM ČASA. Res je, preteklega ni več, prihodnjega še ni, imam samo sedanji trenutek. Ansellin Grün takole modruje o času: Obstaja POČASNI in HITRI ČAS. Počasni čas obstaja, ko meditiram, se sprehajam, poslušam glasbo, ko molim To počasnost je dobro užiti.

Časa nam ni potrebno popolnoma natrpati.

Dobro je, da se včasih zadržimo v sedenju, hoji, poslušanju, govorjenju pa tudi v molitvi.

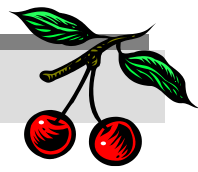
Seveda obstaja tudi hitri čas – ko se nam na mizi kopičijo dokumenti, ko je čez eno uro čas za kosilo in še ni nič pripravljeno, ko je treba odgovoriti na elektronsko pošto, ko se mudi v šolo ali službo ... Ta hitrost pa se ne sme spremeniti v pritisk. Tu je potrebno, da se prepustim in vso pozornost usmerim v tisto, kar tisti trenutek počnem. Latinci so rekli: AGE QUOD AGIS – Delaj, kar delaš. Le tako bomo uspevali. Če pri pisanju iščem popolne formulacije, potrebujem preveč časa. Če pa preprosto napišem to, kar ravno mislim, pisanje steče in hitro zaključim. Biti popolnoma v trenutku je v resnici umetnost. Čas se izkaže za prijetnega in hkrati plodnega, če sem popolnoma pri stvari, torej pri tem, kar ravno počnem.

Vsakodnevno vsak človek potrebuje oboje: hitri čas, v katerem učinkovito delo, in počasni čas, v katerem je enostavno prisoten in se prepusti trenutku, ne da bi ob tem že mislil na naslednji termin.

Če nam to uspe, govorimo o časovni blaginji. Za dolgoročne odločitve je pogosto potrebna počasnost, da lahko dozoriijo.

Prav tega se pojdimo učiti v naravo, še bolj pa pred tabernakelj!

Župnik Janez

SRCE JEZUSOVO in SRCE MARIJINO

Vsako srce je pomembno. V njem je skritih veliko skrivnosti, radosti, bolečin in ljubezni. Najpomembnejši pa sta gotovo srca Jezusa in Marije. Kdo ima več ljubezni kot Jezus, ki je dal svoje življenje za nas? Vemo, da so na križu njegovo ljubeče srce prebodli s sulico. In Marija, ki je stala pod križem, je zelo trpela. Njeno čisto, brezmadežno srce je jokalo. Pravimo, da je bilo njeno srce prebodeno s sedmimi meči: napoved starčka

Simeona (povadal je, da bo Marija zaradi Jezusa trpela), beg v Egipt pred Herodom, iskanje Jezusa v templju, srečanje z Jezusom na križevem potu, križanje, sprejem mrtvega Jezusa v naročje in položitev Jezusa v grob. Pri vseh teh dogodkih je Marija, ki je imela Jezusa tako rada, zelo trpela. A s svojo ljubeznijo in zaupanjem je to bolečino premagala. Ljudje se priporočajo njuni ljubezni, mnogi pa se njunima srcema tudi posvetijo.

Naj omenim še dva svetnika:

Leta 1195 se je nekemu vitezu rodil Ferdinand. Starši so mu zelo zgodaj umrli, on pa je zelo mlad stopil v samostan in si nadel redovno ime Anton. Ko je bil malo starejši, se je preselil v italijansko mesto Padova, kjer je imel zelo dobre pridige. Bil je dober govornik in pridigar. Legenda pravi, da je nekoč govoril ljudem, ki ga niso hoteli poslušati, in so ga zato začele poslušati ribe iz bližnje reke. Njemu se priporočajo dekleta, ki bi rade može. Vi pa lahko k njemu molite, če ste kaj izgubili. Sv. Anton Padovanski goduje 13. junija; čez dva dni pa je god sv. Vida. Ze od nekdanj označuje začetek kmečkega poletja. Nekdanj so verovali, da je na njegov god najdaljši dan in najkrajša noč. Je priprošnjik za zdrave oči in dober vid ter zavetnik otrok, saj je umrl komaj sedemleten. Usmrtil ga je rimski cesar Dioklecijan, ki je preganjal kristjane, kar je bil tudi mali Vid.

Stanovalce pa sem povprašala, kako so nekoč praznovali Telovo – sv. Rešnje telo.

Francka: Bila je procesija. Otroke smo lepo oblekli v belo. Rož'ce so nabrali v košarice in potresali pred postavljenimi oltarji. Fantje so šli skupaj, otroci prvi, nato pevci, sv. Rešnje telo, gasilci, godba, ženske spet skupaj ...

Tatjana: bilo je pet kapelic, v Gorenji vasi, pri pokopališču ...

Vsak dan sem imela dve kiti, takrat pa so mi naredili francoske lokne, potem pa sem spet nosila kite.

Draga: procesija iz Dolnjega Logatca se je srečala s procesijo iz Gornjega Logatca in je trajala celo dopoldne. To je bilo na

predvečer rojstva Janeza Krstnika. Na kresni večer (23. 6.) že od nekdanj po vsej Slovenji zagorijo kresovi.

Zapisala Leonida

DRUGO ROJSTVO

Začudeno sem pogledala znanca, ki sem ga srečala po nekaj letih. Spominjala sem se ga kot hladnega, vzvišenega človeka, zavarovanega le vase. Tokrat sem videla človeka z odprtim nasmehom, prijaznega, simpatičnega. Povabil me je na kavo: »Pridite, vidim, da me čudno gledate. A to sem zadnje čase navajen. Povedal vam bom zgodbo o mojem drugem rojstvu.« Moja radovednost je bila prevelika, da ne bi sprejela vabila.

Povedal mi je, da ima eno urico časa, ker je peljal v bolnišnico na pregled svojega delavca z otrokom in ju bo čez uro peljal nazaj. Spet sem bila začudena. On, podjetnik, ki je ponavadi svoje delavce zaničeval in jih zmerjal z lenuhi! Pripovedoval mi je, da so v preteklosti bili njegovi dnevi polni norega boja za zaslužek, za prestiž, za pijančevanje s prijatelji ob koncu tedna. Svojo družino je strašansko zanemarjal in je kasneje spoznal, da sta se otroka od njega naučila le kleti in zaničevati. Žena je v svoji skromnosti trpela in poskušala družino držati na minimalni meji obstoja. Tako so minevala leta. Takega sem se spominjala. Njegova sestra, hkrati tudi soseda, je imela doma štiri otroke in enega »večnega dojenčka« v enem od naših domov za prizadete. Ko so le mogli, so ga obiskovali. Moj znanec, čeprav je stric temu otroku, ga ni nikoli spoznal. Na prošnjo sestre za kakršnokoli pomoč, saj ima tudi moža invalida, je odgovarjal: »Vsak je svoje sreče kovač,« in neprizadeto odklonil vsako pomoč. Žena ga je večkrat prosila, naj sestri pomaga, on pa nič. Potem je prišel tisti dan, ko, kot sam pravi: »Me je nekdo trknil po glavi.«

Nedelja je bila, njegova sestra je padla in si poškodovala roko. Prav to nedeljo je »dojenček« imel rojstni dan in se sestrina družina ni mogla peljati v Dom. Sestro je to hudo prizadelo. »Moja žena ji je pritekla na pomoč in ko se je vrnila, je bila tako jezna, da sem debelo pogledal. Rekla mi je:

»Če imaš res tako trdo srce, kar ne verjamem, drugače te ne bi vzela, in ne pelješ danes sestre v Dom, bo od jutri naprej pri nas vse drugače in si boš moral pomagati sam.« Ta njena odločnost me je kar presenetila. Še danes ne vem, na kaj sem takrat pomislil. Vem, da sem se usedel v avto, šel k sestri in rekel, naj prisedejo, da jih peljem obiskat sina. Sam sebi sem se začudil, da sem rekel *sin*, ne pa *kripelj*, kot običajno. Ko smo prišli v Dom in sem zagledal vse tiste reveže, je bila moja prva reakcija: beg na dvorišče. Dolgo sem se premagoval,

mislil na tiste ljudi, ki tam delajo, na to, da morajo v sebi imeti nekaj več, saj je vse tako lepo, čisto, drugače, kot sem si predstavljal. Pogumno sem se vrnil. Nekako sem se spoznal z nečakom. Za hrbtno sem slišal čudne glasove. Ko sem se ozrl, sem videl dekle lepih, velikih modrih oči. Težko je kar naprej izgovarjala besedo: *Ata, ata, ata*. Tako globoko me je gledala. Nisem mogel odvrniti pogleda. Imel sem občutek, da gre njen pogled v mojo notranjost, prav do prstov na nogah. Takrat me je zlomilo. Skozi solze in stokanje sem spiral iz sebe vso hudobijo preteklih let. Dolgo so se trudili, da bi me spravili spet v normalno stanje, celo zdravnik je moral pomagati. Kasneje so mi povedali, da je bilo tisto dekle pred dvema letoma še čisto normalno. Tako kot je, je postala po prometni nesreči, ko je njen ata umrl, ona pa je imela poškodovane možgane. Naslednjih nekaj dni me ni bilo v firmi. Popolnoma nič me ni zanimalo, kako je tam. Enostavno nisem mogel iti. Potem, ko sem se vrnil, so delavci, odtlej sodelavci, gledali čudno, kot vi danes. Počasi so se privadili na moje novo, drugačno obnašanje. Sedaj je zame važno, da so delavci zadovoljni. Če je le mogoče, jim pomagam. Njihova volja do dela je vidna in nam ne gre nič slabše kot prej. Ne morem vam opisati veselja svoje družine in naše novo življenje. Sestri sem kupil nov, večji avto, da se ne bo mučila s starim »fičkom«, ko gre k sinu na obisk. Njena zahvala so bile besede: »Brat, dobro sem vedela, da se boš enkrat »zbudil«. »Hudo mi je, ko pomislim na leta, ko sem zganjal hudobijo, prizadejal hudo ljudem. Brisati leta pa se več ne da. To moram vzeti kot kazen in se truditi popraviti tam, kjer lahko. Mislim, da sem na dobri poti. Zdaj me prijatelji vsepovsod vabijo, včasih sem se jim vsiljeval. Ne vem, komu naj bom hvaležen. Ženi, sestri, otrokom v Domu, Njemu? Ne morem še reči: Bog, ker ga ni bilo nikoli v mojem srcu. Nikoli nisem hodil v cerkev. Čedalje bolj se mi pa zdi, da sem ga le našel. Zdaj večkrat spremljam ženo in otroke k nedeljski maši in mogoče je res to, kar je zadnjič povedal duhovnik: »Molitev za nekoga pomaga k spreobrnitvi. Zdaj sem srečen in mislim, da tudi ljudje okrog mene. Ob koncih tedna sem z družino. Moj najlepši izlet je še vedno obisk Doma, obisk nečaka in našega »dekliča«, kot jo v družini imenujemo, ter vseh fantov in deklet, ki nimajo take sreče kot mi, a imajo veliko poslanstvo.«

Presunila me je njegova zgodba. Prišla sem do spoznanja, da včasih le malenkost, drobtinica, spreobrne človeka. Kmalu sta prišla sodelavec in sin.

Znanec me je seznanil z njima. Malo smo še poklepetali, nakar so zadovoljni odšli. Delavec je pripomnil, da je »takega šefa treba iskati z lučko«. Tudi mene je napolnil z veseljem in zadovoljstvom in živahno sem zakorakala po svojih opravkih.

A. M.

ŠENTJANŽEVKA

Šentjanževka je grmičasta, 30 do 60 cm visoka trajnica. Cveti od junija do avgusta. Najdemo jo ob robu gozdov, ob poteh, po travnikih in med grmovjem. V srednjem veku so šentjanževko uporabljali kot čarovniško rastlino, ker cveti v času godovanja sv. Janeza, medtem ko stisnjeni cvetovi dajo rdečo barvo. In prav ta je služila kot vir v različnih čarovniških obredih. Cvetovi šentjanževke vsebujejo flavonide, čreslovine in eterična olja. Kot zdravilo so jo poznali že stari Grki. Krepi živčevje, blaži nemir in strah, sprošča. Njen učinek se pokaže šele po treh do štirih tednih. Priporočljiva je kura, ki traja tri do štiri mesece. Ker pa šentjanževka vsebuje barvilo hipericin, se med kuro ne sončimo, ker lahko pride do občutljivih reakcij na svetlobo. Šentjanževka krepi krvni obtok, spodbuja delovanje prebavnih žlez, pospešuje izločanje žolča in deluje pomirjajoče na želodec. Cvetiči vršički oziroma pripravek rdečega olja je zelo koristen antiseptik. Uporabljamo ga za zdravljenje manjših ran, gnojnih vnetij kože in pri manjših opeklinah. Rdeče olje pripravimo tako, da sveže obrane vršičke zmečkamo ali stremo, zalijemo z oljčnim oljem in pustimo stati tri dni v nezamašeni steklenici. Medtem vsebino večkrat pomešamo. Ko se vrenje konča, steklenico zapremo in damo na sonce za kakih šest tednov, da postane olje živo rdeče. Tekočino precedimo in zapremo v suhe steklenice.

Še enkrat pa moram opozoriti, da je mnenje, da olje šentjanževke pospešuje porjavitev kože, zgrešeno. Če kožo med kuro izpostavimo soncu, lahko to kvečjemu izzove alergijo.

Ivka

LITERARNI KOTIČEK

SVETI GREGORIJ PTIČKE POŽENIL,
JURIJ BO KMALU ROŽAM ODKLENIL,
KAMOR POGLEDAŠ: USTA NA SMEH,
KISEL OBRAZ JE ZDAJ SMRTNI GREH.

Marija Dragman

Srečanje pri Mariji

V Logatcu smo se stanovalci Doma Marije in Marte odločili za pomladno romanje k Materi Božji k Novi Štifti. Lep, sončen dan je omogočil pravo vzdušje ob pogledu na vasi, skozi katere smo se vozili. In ko od daleč zagledaš cerkev v objemu smrek, srce poskoči od veselja, saj veš, da nas na lepem griču pričakuje Marija z odprtimi rokami.

Priromali so tudi stanovalci iz Doma Trnovo, Srednje vasi pri Bohinju, Videm – Dobre polja in Talitakum iz Postojne. Skupaj smo sodelovali pri sv. maši. Še prej pa poslušali zgodovino cerkve. Po maši smo bili postreženi z dobrotami, ki jih je pripravilo vodstvo. Zanimalo me je, če je morda prišla tudi moja sestra – stanovalka v Domu Trnovo. Nisem je našla. Ker je imela zavezano ruto, je nisem prepoznala. Končno je ona našla mene! In tako je bilo srečanje še lepše. Bog daj zdravja vsem, ki poskrbijo zato, da se mi imamo lepo.

Francka

OTROCI IN STAROSTNIKI V SOŽITJU

Počasi gre h koncu še eno šolsko leto. Metulji iz Miklavževega vrtca smo bili na zadnjem obisku v Domu Marije in Marte. Bilo je v maju in posvetili smo ga naši materi Mariji.

Prihajali smo celo leto enkrat mesečno in razveseljevali stanovalce. Vedno so nas z veseljem pričakali. Po vsakem srečanju smo se razhajali bogatejši za nove izkušnje in dogodivščine.

Hvala Bogu za to možnost!

Na vprašanje: ZAKAJ GREM RAD V DOM MARIJE IN MARTE so otroci odgovarjali:

PIA: »Da obiščem stare prijatelje.«

JURIJ: »Rad imam tiste tete in strice.«

ANDRAŽ: »Lepo je, ker jim včasih nesemo darilca.«

GAŠPER: »Da lahko nastopam in pojem.«

ANEJ: »Ko smo bili maskare, je bilo lušno.«

KATARINA: »Všeč mi je, da skupaj pojemo.«

LARA: »Vesela sem, ker nas imajo radi.«

Nasvidenje jeseni, prijatelji, in z Bogom!

Darinka

AKTIVNOSTI V JUNIJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
 - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ 2. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- PONEDELJEK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
SREDA, 8. 6. 2011, ob 9. uri: srečanje s knjižničarko;
PETEK, 17. 6. 2011, **ga. Marjeta Zidar praznuje 100-ti roj. dan;**
NEDELJA, 19. 6. 2011, ob 15. uri: farni dan, peli bodo naši stanovalci;
ČETRTEK, 23. 6. 2011, ob 10. uri: sv. Rešnje telo, sv. maša v cerkvi;
PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

OBVESTILO

Socialna delavka, ga. Maja Koren, bo delala vsak ponedeljek, sredo in petek od 7. do 15. ure.

V tem času jo lahko pokličete tudi na tel.: 754 41 02 ali
GSM: 040 798 604.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.*

Ps 73,28

Pavla Klemenčič

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Ugani, kaj je skupno besedam in stavkom spodaj!

KISIK
NEŽEN
NERADODAREN

POTOP
KAJAK
KLOVN IN VOLK

ALI SE BO ANA OBESILA?
OSEM OPITIH HITI PO MESO.
EMA, ZAKAJ NI VINJAKA ZAME?
EDO SUČE MEČ USODE.
MATEJ JE TAM.
TOLPA NATIKA KITA NA PLOT.
JAKOB, BO KAJ?

SMEJALNICA

- Mali, nagajivi Jaka dela v šoli nemir. Ker beseda učiteljice ni zalegla, ga prime za roko in ga pelje pred šolo. Ob robu ceste ga posadi na kolena. *Te pridem iskat*, je rekla in odšla. Pride mimo žena, *Ja, kaj pa ti tukaj klečiš?* Nagajivec pa odgovori, *škofa čakam*. Žena poklekne. Pride druga, enako poklekne. Kmalu se jih je nabralo več. Pride učiteljica, začudena, kaj naj to pomeni. *Falot! Večji uspeh ima, kdor laže, kot jaz, ki govorim resnico*.
- Gospod župnik gre skozi vas in sreča znanega pijančka, ga lepo pozdravi in mu reče: *Vesel sem, da sem te videl včeraj popoldne v cerkvi pri blagoslovu*. Pijanček pa ponosno pravi: *A tudi tam sem bil?*
- Mož se ga napije in komaj se privleče domov. Pa pravi žena: *Ali moraš res biti vsak torek nalit, ko prideš domov?* Mož pa pravi: *Če ti je bolj všeč, bom pa za naprej izbral petek*.
- Učitelj pelje razred otrok v sadni vrt opazovat mlada drevesa. Zanima ga, če bodo ugabili vrsto dreves (jablana, češnja ...) Ustavijo se pred cvetočo _____. *No, Miha, pa mi povej vrsto tega drevesa!* – *To je hruška.*
– *Ja, kako pa to veš?* – *Ker smo lani rabutali.*

Zapisala Frančiška Jakša

